

Samantha Stroombergen

DE WITTE KAMER

Als Léon en Hanna op het spoor komen van
een geraffineerde marteltechniek, dreigt er nog
een slachtoffer te vallen

ISBN 978-90-225-8320-3
ISBN 978-94-023-1110-5 (e-book)
NUR 330

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Ildiko Neer / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Samantha Stroombergen en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

4 mei, Nationale Dodenherdenking

Zijn zonden zouden niet zomaar vergeven worden.

‘Ik zoek de vergeving van Allah de Almachtige,’ fluisterde Parwiz Al-Saeed in het Arabisch. Hij had juist geprobeerd afscheid te nemen van zijn oude taal. Een nieuw begin betekende een nieuwe cultuur en die wilde hij volledig omarmen. Dit keer boden de melodieuze klanken hem echter troost. De taal van zijn moeder. De taal van zijn vader, die strijdend ten onder was gegaan. Zijn held. Zijn zwanenzang.

De gordel was zwaar en prikte in zijn huid. Kon hij maar terug in de tijd. Dan zou hij naar Duitsland zijn gegaan, Berlijn bijvoorbeeld. Amsterdam was een vergissing geweest, dat was hem nu pijnlijk duidelijk.

Hij haalde zijn neus op. Er stroomde snot over zijn bovenlip.

Schaamte. Zijn vader zou zich ook schamen voor Parwiz’ angst, dat moest haast wel.

Het was alweer jaren geleden dat *baba*, zoals hij zijn vader nog steeds noemde, hem voor het laatst aankeek, dwars over een uitzinnige menigte heen. Baba zat knielend met het kapmes van een beul boven zijn nek, zijn straf voor ongehoorzaamheid tegenover de rebellen. Toch liet hij zelfs op dat barre moment het hoofd niet hangen. Nee, hij stak zijn bebaarde kin naar voren, glimlachte, knipper-

de langzaam met zijn ogen: Het is goed zo, wees niet verdrietig. Niets dan moed, tot aan de laatste seconde.

Baba had zijn hoofd verloren en de rest van het gezin was gevlucht om aan een soortgelijk lot te ontkomen.

Vluchten kon dit keer niet. Het Monster wist waar ze waren. Altijd.

Ze zouden allemaal sterven als hij niet ging.

Een koor van blaasinstrumenten schalde over de Dam. De koning stond vooraan, samen met de koningin, tegenover een krans bij het Nationaal Monument. Parwiz herkende het koningspaar van tv. Hun ernstige gezichten op grote schermen, die het publiek een kans moesten bieden hen te zien. Ze stonden ver en toch dichtbij.

Parwiz wendde zijn blik af, zocht zijn weg verder naar het midden van de menigte.

Een traan gleed over zijn wang. Hij veegde hem niet weg.

Het koor viel stil. Een trompettist zette in. De klanken schel en uitgerekt.

‘Waarom?’ Parwiz wist nog precies hoe wanhopig hij zich voelde toen hij die vraag stelde. Hoe schor zijn keel was. ‘Waarom doe je dit?’

Het Monster moest lachen. ‘Is dat niet duidelijk?’

Dat was het niet. Niet voor Parwiz. Kwaad zit overal, dacht hij, niet alleen in Damascus. De rebellen waren duidelijk niet alleen.

De trompet hield op.

De klokken luidden. Zwaar, langzaam.

Stilte.

Kinderen. Ouderen. Iedereen bij elkaar, zwijgend, starend. Parwiz wrong zich langs hen heen, wat hem op verontwaardigde blikken kwam te staan. Iemand tikte tegen haar horloge, schudde haar hoofd.

Hij had het warm en rilde van de kou.

Baba, wat moet ik doen?

Parwiz ademde diep in. En schreeuwde.

‘*Allahu akbar!*’ Hij schreeuwde de woorden zo hard hij kon, Arabische woorden, want hij wist dat mensen daar bang voor waren. Dat had hij op het nieuws gezien. Bang was goed. Hoe meer mensen vluchtten, hoe minder schade hij kon aanrichten.

De mensen renden niet. Ze gilden niet. Ze leken traag uit een slaap te ontwaken, keken verward, geërgerd zelfs.

Parwiz ritste zijn jas open, stak zijn hand in de lucht, schreeuwde nog harder.

Zijn tranen veranderden van een kabbelend beekje in een woeste rivier.

‘Bom!’ riep een man. ‘Iedereen weg hier!’

Eindelijk werd de menigte wakker. Gegil, geduw, geren. Parwiz wist dat hij niet veel langer kon wachten.

Hij kon niet meer gered worden.

‘Ik zoek de vergeving van Allah de Almachtige,’ fluisterde hij. Zijn zwanenzang.

Hij drukte op de ontsteker.

De explosie hoorde hij niet meer.

1

Twee tieners met *crop tops* en torenhoge hakken verlieten pratend de vrouwentoiletten. Het gelach ebde weg. Hanna Gosselaer bleef alleen achter, maar stil was het niet. De muziek stond zo hard dat de met posters bezaaide muren meetrilden.

Had ze maar deodorant in haar tas gedaan. Ze deed haar arm omhoog en probeerde te ruiken of ze naar zweet rook. Daar werd ze niet wijzer van: alles rook hier muf en zuur.

Ze haalde een strip uit haar tas. Eén pil. Slechts één pil en haar pijn zou naar de achtergrond verdwijnen.

‘Lekker, meid.’ Een magere vrouw met sliertige haren en te weinig kleding was geruisloos de toiletten binnen komen lopen. Ze staarde ongegeneerd naar de strip in Hanna’s hand. ‘Wat is dat? Xtc? Heb je er eentje over?’

Ze sprak met dubbele tong en grijnsde breed, waardoor haar donkergele, puntige tanden zichtbaar werden. Hanna moffelde de strip snel terug in haar tas.

Nee. Ze zou de pijn verwelkomen als een oude vriend.

Zonder een woord te zeggen, zette ze een stap naar de deur en duwde die open. De warmte sloeg haar direct tegemoet. ‘Kutwijf,’ hoorde ze de vrouw mompelen voordat de deur achter haar dichtviel.

Het derde niet, woorden deden geen pijn.

Hanna zette een glimlach op. Ze baande zich een weg door de menigte en probeerde zo normaal mogelijk te lopen.

Ze vond Sophie precies waar ze haar had achtergelaten: aan de bar. Haar vriendin viel ietwat uit de toon tussen de rest van de kroegangers. Ze droeg een nauwsluitende cocktailjurk die rechtstreeks uit de jaren vijftig leek te komen. Hanna stak met haar oversized trui, jeans en ontembare haren weer eens slordig bij haar af.

Sophie was in een geanimeerd gesprek verwickeld met drie jonge mannen. Leren jassen, kaalgeschoren hoofden en meer piercings in hun neuzen en oren dan Sophie aan sieraden bezat.

‘Jij!’ zei ze luidkeels. Haar wangen gloeiden rood op en haar honingblonde lokken dansten over haar schouders. ‘Waar was je? Je bleef een eeuwigheid weg. Ik begon al te denken dat je er stiekem vandoor was gegaan.’ Haar ogen glinsterden. ‘Eindelijk eens met een jongen mee of zo.’

‘Nee hoor, er was een rij,’ zei Hanna. Ze ging naast een boomlange kerel staan die ze niet kende. Ze forceerde een gaap. ‘Ik ga zo naar huis. Moe.’

‘O, kom op. We zijn hier net en we hebben morgen alleen college van negen tot tien. Je kunt daarna dus de rest van de dag in je bed liggen.’ Sophie keek haar mannelijke gesprekspartners aan. ‘Help me eens.’

Een van de jongens sloeg een arm om haar schouder.

‘Een heer komt nooit tussen twee vrouwen, schat.’ Hij knipoogde. Wat een kwal. Hij leek Hanna’s ergernis niet te zien en liet Sophie los, waarna hij zijn portemonnee uit zijn kontzak trok. ‘Wijn?’

Zonder op antwoord te wachten, draaide hij zich om naar de bar. De andere twee jongens leken ook niet veel zin te hebben om Sophie bij te vallen en begonnen over voetbal te praten.

Sinds ze de kroeg waren binnengestapt, had Sophie jongens om zich heen die haar maar al te graag een drankje aanboden. Zo ging

dat altijd. Haar outfits waren net iets flitsender, haar haren net iets glanzender dan die van Hanna. Sophie zei vaak hoe jaloers ze was op Hanna's donkerbruine krullen, maar andersom was dat net zo: haar vriendin leek altijd extra te stralen door haar zonnige, volle bos.

'De volgende keer blijf ik langer, beloofd,' zei Hanna. Ze stak haar rechterhand op en kruiste haar wijs- en middelvinger.

'Dat zeg je altijd.' Sophie schudde haar hoofd en ging dichterbij haar staan. 'Je bent de laatste tijd zo ráár aan het doen, Han. Zo... anders.'

Sophie werd vervelend als ze had gedronken. Dit was noch de plek, noch het moment om over gevoelens te praten. Ze voelde dat soort dingen nooit aan.

'Ik moet morgenochtend nog van alles voorbereiden,' zei Hanna. 'Ik heb niets gelezen voor Victimologie. Je weet dat het vreemd staat als ik niets heb gedaan.'

Ze probeerde te glimlachen. Blijkbaar slaagde ze er minder goed in haar masker te dragen dan ze dacht.

Alles zou beter zijn als ze de brief ontving waar ze zo al zo'n lange tijd op wachtte. Dan zou ze weer tot diep in de nacht dansen, tot de wereld tolde en haar benen haar niet meer konden dragen.

Het liefst zou ze bij haar thuis voor de deur blijven wachten, naast de brievenbus blijven slapen desnoods. Dat ene stukje papier zou ervoor zorgen dat ze verder kon met haar leven, daar was ze van overtuigd.

'Je bent altijd zo braaf. Je moet er juist gebruik van maken dat onze professor je oom is,' zei Sophie. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, schoot in de lach. 'Mogen we een in ongenade gevallen onderzoeker eigenlijk professor noemen? Of toch liever onderzoeker Coeur?'

Hanna stelde zich haar ooms reactie voor als Sophie hem professor zou noemen. Die was vast goud waard. Ze draaide zich om naar de tafel waarop ze hun jassen en tassen hadden gelegd. De stapel was

het afgelopen uur flink gegroeid – háár jas lag natuurlijk helemaal onderop.

‘Goed, jij je zin, maar ik blijf nog even,’ vervolgde Sophie. Ze pakte een glas wijn aan van de jongen naast haar. Zijn blik bleef net iets te lang op haar borsten hangen. ‘Ik zie je morgen.’

Hanna aarzelde. Sophie had duidelijk een slok te veel op en ze wilde haar niet achterlaten bij onbekende mannen. Wat als...

‘Ga maar,’ drong Sophie aan. ‘Maak je geen zorgen. Onze lieve barman let wel op me. Toch, Sebas?’

Sebastiaan stroopte zijn mouwen op, pakte een bierglas en zette dat onder de tap. ‘Je maakt weer misbruik van me, mop,’ zei hij. Hij knikte naar Hanna. ‘Ik houd een oogje in het zeil. Dat hoort inmiddels bij mijn takenpakket.’

‘Zie je?’ zei Sophie. ‘Alles in orde.’

‘Stuur me een bericht als je vertrekt en zodra je thuis bent, goed?’

‘Je kent me.’ Sophie streek haar jurk glad en boog zich naar voren. Een korte omhelzing, een luchtkus. ‘Tot morgen.’

Ze greep de arm beet van de jongen die haar wijn had gegeven en begon geanimeerd te praten. Hanna keerde haar de rug toe, glipte langs lallende mensen die met de seconde meer wankelden en sloeg het velours gordijn voor de deur opzij.

Eenmaal in de frisse buitenlucht begon ze aan de zoektocht naar haar fiets. In de verte hoorde ze jongens naar elkaar schreeuwen. Een typische donderdagavond in een typische studentenstad. Eind september, de universiteiten en hogescholen waren weer begonnen.

Het feestgedruis liet Hanna koud. Ze was met haar hoofd in de hal voor de brievenbus, niet hier. Dat was al zo sinds een kleine maand geleden een kort nieuwsbericht over hém in de krant verscheen, waardoor iedere vezel in haar lichaam het zich herinnerde.

Over twaalf weken was het tien jaar geleden. Tien jaar geleden dat de pijn begon. De pijn die ze verdiende.

2

De vissen beten niet.

Léon Coeur doorboorde een worm met zijn haak en wierp de dobber uit. Hij was alleen. Het was bijna zes uur, een goddeloos tijdstip voor de meesten, maar niet voor hem. Nu Léon tweeënveertig was, begreep hij het nut van uitslapen steeds minder. Je leeft alleen met je ogen open, zei hij altijd tegen zichzelf. Daarnaast was hij er als rechercheur aan gewend geraakt vroeg op te staan.

Ook genoot hij van de rust, van het zachte klotsen van het water. Hij staaarde naar zijn spiegelbeeld in de rimpelingen van het meer, naar zijn stoppelbaard en donkere haren. Het was hoog tijd dat hij zich weer eens schoor en naar de kapper ging. Zijn kapsel werd hem iets te wild, vooral door die vervloekte slag.

Hij sloot zijn ogen. Af en toe kwetterde er een vogel. Léon wist dat het niet lang meer kon duren voordat ze in een vol ochtendkoor zouden uitbarsten. Tegen die tijd zouden ook de eerste mensen verschijnen. Je kon de klok er praktisch op gelijkzetten. De meesten probeerden slaapdronken hun overenthousiaste honden in toom te houden. Anderen jogden een rondje voordat de werkdag zou beginnen.

Nog een half uur vrede.

Léon voelde in zijn jaszak. Op de tast frummelde hij zijn doosje

sigaretten open, haalde er een uit en klemde de sigaret tussen zijn lippen, terwijl hij met zijn vrije hand de aansteker aan de praat probeerde te krijgen. Nicotine, zijn enige slechte gewoonte.

Hij moest zijn vrouw Mirte vertellen waarom hij weer was begonnen.

De emmer naast hem was leeg. Hoewel hij hier bijna een uur zat, had nog geen enkele vis aan zijn aas geknabbeld. Het maakte hem niet uit. De voornaamste reden dat hij hier de laatste tijd kwam, was om zijn hoofd leeg te maken en vragen van Mirte te voorkomen.

Het was ongeveer drie weken geleden dat Postma, de teamleider van het rgo, Team Grootschalige Opsporing, hem zijn vonnis gaf: een schorsing. Alsof dat niet erg genoeg was, had ze hem een trap na gegeven door hem te dwingen college te gaan geven, om zijn expertise op de ‘veelbelovende jeugd’ over te brengen. Zo zei ze het echt. Ze was vast vergeten dat studenten liever twintig bier in de kroeg naar binnen tankten dan dat ze hun neus in de boeken staken. Hij kon ze geen ongelijk geven.

Sinds zijn vonnis begon Léon iedere ochtend in de buitenlucht: dan ging hij zogenaamd tien kilometer hardlopen of pakte hij de auto naar het Elsenburgerbos in Rijswijk om aan dit meer te vissen. Een dagdeel op de universiteit was niet vol te houden als hij dat niet deed. Hij haatte het. Dat was vast de reden dat ze deze straf hadden verzonnen, al zou Postma natuurlijk nooit toegeven dat ze hem dwars wilde zitten. Nee, ze hield de schijn op. ‘Kennis delen’, zo noemde ze het. Léon zou erom moeten lachen als het niet zo sneu was. Daar had hij zich niet jarenlang voor laten afbeulen.

Hij kon Postma’s woorden dromen: ‘Grijp deze kans aan. Toon wat goodwill, dat helpt echt bij het interne onderzoek. Ik hoor de verhalen uit de wandelgangen. Mensen denken dat die dode arrestant geen ongeluk was.’

Goodwill, wat dat ook moge betekenen. Alsof de Rijksrecherche

zijn ballen los zou laten als hij een semester Victimologie gaf. Maar Postma was er heilig van overtuigd dat het een buitenkansje was. Het had iets lugubers dat hij die zogenaamde kans te danken had aan een professor die lag te revalideren na een hersenbloeding.

Idioten.

Léon keek omhoog, naar de lucht die snel begon te betrekken, en vervolgens op zijn horloge. Verdomme zeg, hij had hier nog even willen blijven. Hij draaide aan de molen van zijn hengel om de dobber uit het water te krijgen, klemde het gevaarte onder zijn arm en griste de emmer van het gras. Dit zou de eerste bui in lange tijd worden, de bui die de nazomer zou verdrijven.

Hij liep haastig het bos uit naar het parkeerterrein en wurmde zich in zijn Volvo. Enkele ogenblikken later spatten de eerste druppels tegen zijn voorruit. De geur van nat zand drong zijn auto binnen via de openstaande deur. Hij verwisselde zijn stoffige sportschoenen voor zijn nette schoenen, die op de bijrijdersstoel lagen. In combinatie met zijn pak en stropdas kon hij doorgaan voor een man in functie en dat was precies zijn bedoeling.

Mirte mocht geen argwaan krijgen.

Hij boog naar rechts en opende het handschoenenkastje. Op de tast vond hij wat hij zocht: zijn werktelefoon. Geen berichten.

Hij kreeg de smartphone enkele maanden voor zijn schorsing. In tegenstelling tot zijn dienstwapen en politielegitimatie hoefde hij de telefoon niet in te leveren, want ‘dan blijf je in ieder geval bereikbaar’. Een mooie bijkomstigheid was dat de politie allerlei alerts op socialmediakanalen had geïnstalleerd, zodat hij toch nog een beetje in de gaten kon houden wat er in zijn stad gebeurde.

Hij deed zijn sleutel in het contactslot en moest een paar keer draaien voordat de motor hortend en stotend aansloeg. Op zijn gemak reed hij van de parkeerplaats af. Kiezelsteentjes sprongen omhoog tegen de lak van zijn auto.

De telefoon piepte. Hij stopte. Met één hand ontgrendelde hij het

scherm. Twitter-melding. Een wat oudere man met een bril en zijn hond op de profielfoto.

Laat je je hond uit, vind je een dode vent. Absurd! Politie snel ter plaatse. #Cronesteyn #politie #Leiden

3

Hanna zou er niet veel beter uitzien als ze van een meerdaags festival kwam. De kringen onder haar lichtbruine ogen leken met de dag donkerder te worden. Het was lang geleden dat ze voor het laatst echt goed had geslapen.

Haar been deed meer pijn dan normaal. De fietstocht van gisteravond had niet veel goed gedaan. Ze hees de rugzak hoger op haar schouders, schoot de collegezaal binnen en keek over de rijen stoelen naar beneden.

Veel studiegenoten zaten al klaar met een laptop en een kop koffie op hun klaptafeltje. Sommigen waren driftig aan het typen. De meesten waren luidkeels over hun weekendplannen aan het praten.

Hanna's blik bleef op de derde rij rusten. Daar zat Sophie achterstevoren op haar stoel. Ze legde haar hoofd even in haar nek en lachte om iets wat de jongens op de rij boven haar zeiden. Hanna beet op haar lip. Waarom was haar vriendin helemaal daar gaan zitten? Haar been kon haar gewicht al amper dragen, laat staan als ze bijna de hele trap af moest lopen. Ze hinkte zijwaarts de treden af en probeerde niet al te veel te slepen met haar slechte been.

Een voor een, dacht ze. Linkerbeen eerst, en dan het rechter. Langzaam, rustig aan.

'Wat is zij nou aan het doen?' vroeg een meisje op een stoel hal-

verwege de trap. Ze boog zich iets voorover.

‘Ik hoorde dat een van haar benen bijna half zo dun is als het andere,’ fluisterde een ander meisje terug, net iets te hard. ‘Ik heb haar nooit in iets anders gezien dan een lange, ruime broek.’

‘Ik heb het gewoon altijd koud,’ zei Hanna. Ze kon het niet laten.

De meiden keken geschrokken op. Een van hen gaapte haar aan.

Hanna hinkte verder zonder op een reactie te wachten. Ze was er allang aan gewend dat mensen over haar roddelden. Misschien zou ze dat zelf ook doen, als het over een ander ging. Het was onvermijdelijk dat mensen spraken over dingen die ongewoon waren, dingen die ze niet begrepen. Ze schrok zelf al keer op keer van wat ze in de spiegel zag, dus ze kon moeilijk verwachten dat andere mensen dat niet deden. Het probleem was niet eens zozeer dat haar been een landkaart van littekens was of dat haar huid niets anders omhulde dan botten en pezen. Nee, erger was dat als ze haar been zag, ze in gedachten linea recta terugging naar het moment dat alles begon.

Nog elf weken en zes dagen, dan was het exact tien jaar geleden.

Ze kon zich ieder detail herinneren: het gegil, haar paniek, hoe ze rende. Ze rende zo hard ze kon, vastbesloten niet gepakt te worden. Waarheen wist ze niet; ze wilde gewoon weg, ver weg van de handen die haar zouden grijpen.

Het gegil achtervolgde haar.

‘Help! Help me!’

Hanna stopte niet.

Natuurlijk werd haar lafheid bijna onmiddellijk bestraft.

Een auto raakte haar met volle vaart. Ze kwam met een smak op de bumper terecht, werd meters meegesleurd en gleed uiteindelijk van het metaal af. Haar lichaam kwam gebroken op de weg terecht. Ze herinnerde zich hoe het rood van haar bloed op het wit van de sneeuw vloeide, hoe ze niet kon opkijken om te zien wat er verder gebeurde, hoe het wit en rood veranderde in zwart.

Het was de eerste keer dat ze wenste dat ze dood was.

En toch werd ze uren later wakker, versuft, nauwelijks in staat te begrijpen wat er om haar heen gebeurde. Iedereen bleef die dag, en de weken en zelfs maanden erna, tegen haar zeggen dat ze ontzettend dankbaar mocht zijn dat ze er nog was. Dankbaarheid veroudert snel, dacht Hanna dan, maar ze zei het nooit hardop.

Net zoals de artsen nooit tegen haar zeiden dat haar been misschien geamputeerd moest worden. Ze kwam er pas veel later achter dat er een kans bestond dat ze nooit meer zou kunnen lopen.

Drie maanden op bed, twintig operaties. Ze lachte de dood in zijn gezicht uit.

Maar dankbaar... nee, Hanna kon daar destijds niet dankbaar om zijn. Op heldere momenten kon ze aan niets anders denken dan de stalen schroeven en platen die in haar been waren gezet. Het alternatief was erger: denken aan de reden waarom ze überhaupt in het ziekenhuis lag. Vaak was echter de versuffing heer en meester, dankzij de morfine die ervoor zorgde dat ze de realiteit en waanbeelden niet uit elkaar kon houden.

En de pijn, de pijn was altijd even echt.

‘Je bent laat,’ zei Sophie, Hanna daarmee uit haar overpeinzingen halend. ‘Gelukkig heeft die oom van jou eenzelfde horloge om. Hij maakt zo geen beste indruk, hè? Dit is al de tweede keer dat-ie niet op tijd is.’ Ze steunde met haar kin op haar handpalm. ‘Ben je eigenlijk door hem Criminologie gaan studeren?’

‘Ik weet het niet. Ik denk het.’

Er bestond een kans dat zelfs oom Léon dacht dat ze door hem dit pad bewandelde. Hij was erbij toen haar leven op haar dertiende van de ene op de andere dag in een hel veranderde. Zij belandde in het ziekenhuis, en hij... hij probeerde de brokstukken op te rapen en ervoor te zorgen dat haar nachtmerries stopten. Het beste wat hij dacht te kunnen doen, was jagen op degene die haar leed had veroorzaakt en door haar dromen spookte, ook al zette hij daarmee zijn baan op het spel.

Hanna zag Léon vanaf dat moment als haar held. Stiekem deed ze dat nog steeds.

Een jonge man op de eerste rij, die Hanna herkende als de assistent-docent, stond op en ging voor de zaal staan. Het rumoer verstomde. Hij trok aan de kraag van zijn spijkerblouse, ook al zat die keurig recht, en tikte nerveus met zijn voet tegen de grond. ‘Ik heb net bericht van professor Coeur ontvangen dat hij helaas is vertraagd.’

Hanna glimlachte. Waarschijnlijk was dat een leugen. Haar oom vergat altijd een bericht te sturen als hij later kwam. ‘Mensen bellen je wel als ze je echt nodig hebben,’ was zijn excuus.

De assistent-docent vroeg de studenten hun boek te openen en begon stotterend te doceren over slachtoffers van cybercrime. Hanna opende haar notitieboek. Ze hoorde zijn stem, maar de woorden bereikten haar niet.

Ze schoof naar het puntje van haar stoel. Niet voor niets had ze Léon gevraagd of hij na het college iets met haar wilde drinken. Er was waarschijnlijk niemand die haar beter begreep dan hij, en daarom wilde ze hem inlichten over de brief waar ze op wachtte. Hij zou teleurgesteld zijn dat ze hem niet over haar aanvraag had verteld, dat wist ze best, maar uiteindelijk zou hij haar steunen. Dat deed hij immers altijd.

Ze zou zijn luisterend oor en advies hard nodig hebben als het moment eenmaal daar was.

Er was een periode waarin ze haar oom en Mirte minstens eens in de week zag, soms zelfs vaker, en dat jarenlang. Om te praten, of om een wandeling te maken op het strand. Hij sleepte haar iedere keer weer mee naar de kust, ook al liep ze dan mank achter hen aan. Ze herinnerde zich de keren dat hij haar hand vastpakte en haar inprentte nooit op te geven.

Ze klikte haar pen open en dicht, open en dicht.

De weg naar herstel was er een die ze uiteindelijk alleen moest

afleggen. Dat was wat de dokters constant tegen haar zeiden, en ze had een jaar of twee geleden besloten er eindelijk naar te luisteren, want niets anders hielp. Vanaf dat moment was ze, iedere keer als Léon vroeg hoe ze zich voelde, over iets anders begonnen. Haar studie, een wilde avond met vrienden – één keer verzong ze zelfs een reeks slechte dates. Ze wilde niets liever dan normaal zijn, en hij respecteerde dat. Maar in zijn ogen zag ze niet alleen steun, ze zag ook alwetendheid.

Hij kende haar geheimen.

4

Drie maanden geleden: 24 juni

Er was niets in de kamer. Letterlijk niets. Geen bed, geen stoel. Geen ramen. Zelfs de scharnieren van de enige deur waren geverfd in dezelfde heldere tint wit als de afschuwelijk witte muren.

Jeffrey Holt had verloren.

Zijn lichaam was stijf en hij had het koud door de harde, koele grond waarop hij lag. Hij kreunde en ging met moeite zitten. Hoe lang was hij buiten bewustzijn geweest? Hij masseerde de zijkanten van zijn kloppende hoofd. Het laatste wat hij zich herinnerde, was hoe hij zijn dochttertje gedag kuste en zijn zoontjes vluchtig over hun haren streek. Hoe zijn vrouw Madelon meeliiep naar zijn auto.

Vervolgens niets. Alleen maar leegte.

Hij pulkte aan zijn dunne, witte broek. Zijn eigen kleren waren verdwenen. Hij staarde naar de smetteloze sokken en zijn katoenen pak.

Jeffrey wist al maanden dat hem iets kon overkomen. Dat hij in een kleurloos vacuüm terecht zou komen, ging zijn voorstellingsvermogen echter ver te boven.

‘Hallo?’

Hij slikte en zijn keel brandde van de dorst.

Ergens vanuit de kamer klonk geknars. Het geluid werd steeds

harder, piepte, totdat een stem hoorbaar werd. Een vreemde, blikkerige stem.

‘Hou je aan de regels en je bent snel weer op vrije voeten,’ zei de stem. ‘Overdenk je zonden en doe dit in stilte. Absolute stilte.’

Jeffrey liet zijn ogen over iedere hoek en spleet van de kamer glijden, zoekend naar een intercom.

‘Waarom?’

‘Volgens mij zijn de regels simpel,’ vervolgde de stem, luider nu. ‘Zwijg.’

Hij kwam langzaam overeind en ging iets gebogen staan, klaar om weg te springen als dit nodig bleek. Hij hield zijn benen licht gespreid en bleef de deur in de gaten houden. ‘Ik weet niet of ik zin heb om spelletjes te spelen.’

‘Tut tut tut,’ zei de stem. De intercom begon weer te piepen. ‘Daisy zou zo verdrietig zijn als ze wist dat jij haar pijn kon voorkomen en het willens en wetens niet hebt gedaan. Waarom wil je je dochter zo graag verdriet doen? Wat heeft ze je misdaan?’

Daisy. Dit was niet best – helemaal niet best. Haar schaterlachen, haar korte armpjes om zijn hals...

‘Hoe lang?’ vroeg hij. Hij deed zijn best om zo hard en autoritair mogelijk te praten, ook al protesteerde zijn keel hevig. ‘Hoe lang wil je door blijven gaan met deze poppenkast?’

‘Bek dicht.’ De intercom kraakte. ‘Wil je je kinderen ooit terugzien? Doe dan wat ik zeg en hou gewoon je bek dicht. Je hebt al meer dan genoeg gesproken.’

5

Enkele politieauto's stonden verspreid op een strook drassig gras langs Polderpark Cronesteyn in Leiden. Léon schrok op toen een jonge agent naast zijn raam opdoemde en met een ring tegen het glas tikte.

Léon draaide het raam open.

'Goedemorgen, rechercheur Coeur,' zei de agent. 'De auto kan niet verder. U zult te voet verder moeten. Een paar minuten naar de plaats delict.'

Léon mompelde een bedankje tussen twee trekjes van zijn sigaret door. Wat een mazzel dat deze knul hem blijkbaar herkende. Hij bleef aan zijn stuur draaien om zijn protesterende auto te parkeren. De agent snelde ondertussen op een drafje weg.

Naar de plaats delict, had de goede diender gezegd.

En een plaats delict betekende dat Léon zich nuttig kon maken.

Het was nog niet zo druk, waarschijnlijk vanwege de spits waar veel van zijn collega's tussen het centrum en het park last van hadden. Dat was maar goed ook, want Léon hoorde hier niet te zijn.

Zijn ogen volgden de bewegingen van de ruitenwissers.

Léon herkende de auto voordat hij de persoon achter het stuur zag zitten. Junior rechercheur Thomas Koster, zijn meest vertrouwde partner, reed het terrein op. Even later stapte hij uit. Léon dronk

het laatste restje water uit de Dopper die hij van Mirte had gekregen ('Je moet meer drinken!') en trapte zijn sigaret uit, voordat hij met grote passen in Thomas' richting liep.

Thomas torende zeker een kop boven alles en iedereen uit, waardoor hij behoorlijk intimiderend kon overkomen. Ook zijn kaalgeschoren hoofd, zorgvuldig getrimd baardje en snor en een langwerpige litteken in zijn hals maakten dat hij er indrukwekkend uitzag. Zijn donkere, bijna zwarte huidskleur zorgde bij sommige mensen voor nog meer schrik. Dat was onterecht: Thomas was praktisch een levende teddybeer, met een enorm rechtvaardigheidsgevoel. Sommigen noemden hem een moraalridder. Hij was een van de weinige mensen binnen het korps die Léon volledig vertrouwde.

'Wat heb je een haast op de vroege ochtend,' zei Léon. Hij trok de kraag van zijn jas omhoog tegen de regen, grijnsde en porde in Thomas' zij. 'Hoor je niet onder je dekens weg te meuren? Ik denk dat ik je nog nooit zo vroeg wakker heb gezien.'

Thomas verstarde. Het duurde een paar seconden voordat hij schaaftachtig glimlachte en over zijn schouder naar het pad in de richting van de plaats delict keek. Hij wreef in zijn handen.

'Wat doe je hier? Als Postma je hier ziet, mag je blij zijn als het bij een schorsing blijft,' zei Thomas met zijn zachte, diepe stem. Hij ging Léon voor naar het pad en keek weer om zich heen. 'Ik denk dat het beter is als je weggaat. Dat is het beste voor iedereen.'

'Postma? Waarom zou zij naar een simpele 605 gaan?'

'Een simpele 605?' Thomas bleef staan. 'Je maakt een grapje, of niet?'

'Ik begrijp niet wat je bedoelt. Ik zag een bericht op mijn telefoon voorbijkomen en ik had toch niets beters te doen, dus ik dacht...'

'Ik meen het, Léon. Je zou hier niet moeten zijn. Ik ben de laatste die wil dat je je baan verliest na... je weet wel.' Thomas trok zijn wenkbrauwen op. 'Vertel op: je weet dat het geen goed idee is, dus waarom ben je echt hier?'

‘Ik was onderweg naar de universiteit toen ik een Twitter-melding zag, dat zeg ik toch,’ bromde Léon. ‘Ik word gek van de verveling, man. Geen zorgen, ik houd me afzijdig. Niemand merkt dat ik er ben. Speel ik je door wat mijn gedachten zijn, doe jij alsof het allemaal van jou kwam. Niets aan de hand.’

‘Dit is echt lulkoek. Je gaat me niet vertellen dat je toevallig in de buurt was,’ zei Thomas. ‘Je hebt zelfs die lelijke stropdas om die je altijd uit de kast trekt bij een nieuwe zaak.’

‘Eikel,’ zei Léon. Hij gaf een stomp tegen Thomas’ schouder. Met zijn andere hand streek hij over de stropdas. Mosterdgeel met palm-boompjes. ‘Je weet dat ik die van Mirte heb gekregen.’

Een cadeau. Ooit verraste ze hem ermee omdat hij eindelijk een baan als onderzoeker had bemachtigd. Hij mocht niet van zijn normale patronen afwijken – dan zou Mirte meteen doorhebben dat er iets aan de hand was – en dus koos hij iedere dag zorgvuldig een stropdas uit.

Zijn palmboomstropdas was zijn favoriet, op de voet gevolgd door een grijs exemplaar met rode hartjes. Die had hij meer dan vijftien jaar geleden van Hanna voor Vaderdag gekregen, ‘want je bent mijn tweede papa’. Hij herinnerde haar daar graag aan, al geneerde zij zich er inmiddels een beetje voor. Vorige week droeg hij hem nog, naar college.

Hij schopte een steentje voor zijn voeten weg. ‘Nu is het jouw beurt om te praten. Wat is er zo bijzonder aan deze plaats delict dat jij daarvoor zo vroeg je nest uit bent gekomen?’

Thomas keek hem zijdelings aan, maar gaf geen antwoord. Oké, duidelijk. Als de kaarten zo lagen, dacht Léon, dan moest hij er zelf maar achter zien te komen.

De afzetlinten kwamen steeds dichterbij. Léon hield Thomas vanuit zijn ooghoek in de gaten. De junior onderzoeker keek constant om zich heen en liep een stuk langzamer dan hij normaal deed.

Voordat ze geheel in het zicht zouden lopen, greep Thomas Léons bovenarm beet om hem staande te houden. ‘Heeft echt niemand van ons team je hierover gebeld?’

Léon trok zijn arm los. ‘Nee, écht niet. Weet je, ik kan net zo goed in een hutje ergens op de fucking hei wonen. Ik hoor eerder een schaaap pissen dan dat iemand me details over een plaats delict vertelt. Ze lopen allemaal met een boog om me heen. Je zou denken dat ik ergens tuberculose heb opgelopen. Of erger. De pest of zo.’

‘Best.’ Thomas hield zijn handen omhoog en begon weer te lopen. ‘Je hebt het gezien op Twitter, ik geloof je.’

Léon beende hem met lange stappen achterna en viste zijn politielegitimatie uit zijn kontzak. Zijn reserve, gekregen toen hij een keer dacht zijn originele te hebben verloren tijdens een achtervolging. Postma wist vast niet dat hij die had, of koos ervoor te geloven dat hij ook die had ingeleverd.

‘Wat hebben we hier?’ vroeg hij aan een verveeld uitzierende agent in uniform. Die stond met zijn armen over elkaar de wacht te houden achter een politielint, dat om twee bomen was gespannen en ritmisch op de wind wapperde. Zijn gezicht klaarde direct op. Léon vervolgde: ‘Zijn de forensische jongens er al?’

De agent veegde ongeneerd een snottebel onder zijn neus vandaan en grijnsde.

‘Ik dacht al dat ze jullie zouden vragen voor deze zaak,’ zei hij. Van de verveling op zijn gezicht was ineens geen spoorje meer te bekennen. ‘Ik heb vaak terug moeten denken aan die keer dat je, je weet wel, dat je die gast op z’n bek sloeg. Weet je nog? Stomdronken, die lul, wilde zo de plaats delict op lopen, en jij gaf ’m toch een hoek!’

Léon kon zich met de beste wil van de wereld niet herinneren dat deze man daarbij was geweest. Desondanks knikte hij enthousiast mee.

‘Nou, misschien zie ik jullie vanavond in de kroeg voor een paar pilsjes,’ besloot de agent en hij hield het lint voor hen omhoog.

Godzijdank was het nieuws van zijn schorsing niet naar de geleerden van de uniformdienst doorgesijpeld.

Ze zagen vrij snel de witte tent op een van de eilandjes, dat alleen bereikbaar was via twee smalle, houten loopbruggen. Ze moesten wachten tot drie mannen gehuld in beschermende pakken hun voorbijliepen voordat zij voet konden zetten op de eerste, met blubber besmeurde brug.

‘Ik denk echt dat je beter terug kunt gaan, Léon,’ drong Thomas met zachte stem aan toen ze aan de overkant waren. Hij trok zijn voeten hoog op. Iedere pas ging gepaard met een zuigend geluid van de modder die aan zijn schoenen bleef plakken. ‘Hij daar wist niet wat er is gebeurd, maar...’

‘Dat is mijn eigen pakkie-an, maak je geen zorgen. Ik heb gewoon iets nodig om mijn grijze cellen op gang te houden. Hierna trek ik me weer terug in mijn bestaan van hersenloos vissen en lesgeven. Beloofd.’

‘Oké, best. Alleen toekijken. Ik wil je mond niet zien bewegen,’ zei Thomas.

‘Ga nou niet naast je schoenen lopen, hè.’ Léon grinnikte. Hij herinnerde zich wat een opdonder Thomas was toen hij als broekie zijn team kwam versterken. Dit broekie leerde snel, zoals hij nu tegen zijn meerdere sprak. Het maakte hem bijna trots.

Thomas kuchte en greep onmiddellijk naar zijn borst. Zijn gezicht betrok een ogenblik voordat hij het weer in de plooi trok.

‘Alles goed?’ vroeg Léon.

‘Ja, best,’ zei Thomas. Hij maakte een afwerend gebaar. ‘Nou, je hebt in ieder geval de jackpot gewonnen met die “Twitter-melding”. Ik hoorde dat we met een rituele moord te maken hebben.’

Léon staaarde hem aan. Rituele moorden kwamen niet voor in Nederland. Eigenlijk wist hij niet eens precies wat hij zich bij een

rituele moord moest voorstellen. Kaarsen? Doodshoofden? Dansende mensen bij een offerblok?

Hij stak zijn handen in zijn zakken, wat hij altijd deed op een plaats delict, en liep naar de ingang van de tent. Naar Thomas luisteren en op de achtergrond blijven, hield hij zichzelf voor. Mond houden. Wie weet hoeveel mensen hier rondliepen die op de hoogte waren van zijn schorsing. Als hij zich inhield, bestond er een kans dat hij zijn informatie onopgemerkt kreeg.

Hij volgde Thomas naar binnen. Daar zag hij direct het kalende achterhoofd van Johan Janssen, patholoog-anatoom, en diens dochter en assistent Christina. Vreemd. Meestal bleven ze in het mortuarium om lijken open te snijden; ergens dacht Léon dat ze allergisch waren voor zonlicht.

‘Wat doe jij hier?’ Léon stelde de vraag al voordat hij zichzelf ervan kon weerhouden. Achter hem hoorde hij Thomas kreunen.

Johan keek niet op. Christina krabbelde overeind en knikte kordaat naar Léon. Ondanks het strenge montuur van haar bril had ze een warme uitstraling, mede dankzij haar altijd aanwezige glimlach, wollen jas en rommelige, lange vlecht.

‘Pa is gebeld door de forensische arts,’ legde Christina uit. ‘Die arts is vrij nieuw en wilde graag zijn mening hebben, gezien de... omstandigheden.’ Ze gebaarde naar achteren. Léons blik volgde de beweging.

Hij deinsde onwillekeurig achteruit.

Hij had in zijn carrière veel gezien. Waterlijken, bloedbaden, liquidaties. Maar deze plaats delict... Dit was zelfs voor hem vreemd.

Het slachtoffer lag op zijn rug, op een bed van takjes en bladeren. Zijn wangen waren ingevallen. Zijn huid zou vast van zijn gezicht schilferen als je hem aanraakte. Een witte broek van dunne stof, het enige kledingstuk dat hij aanhad, hing losjes om zijn heupen. Je kon zijn ribben tellen onder de dunne, wasachtige huid.

Het cijfer 5 was ondersteboven op zijn buik gekerfd. En toch was dat het vreemdste niet.

Wat vreemd was, waren zijn ogen.

Of eerder: de afwezigheid ervan.